ဝန်ဇင်း
Read on the move

မောင်နှင်းဆွေ

သိုင်းလောကမှမီးနဂါး

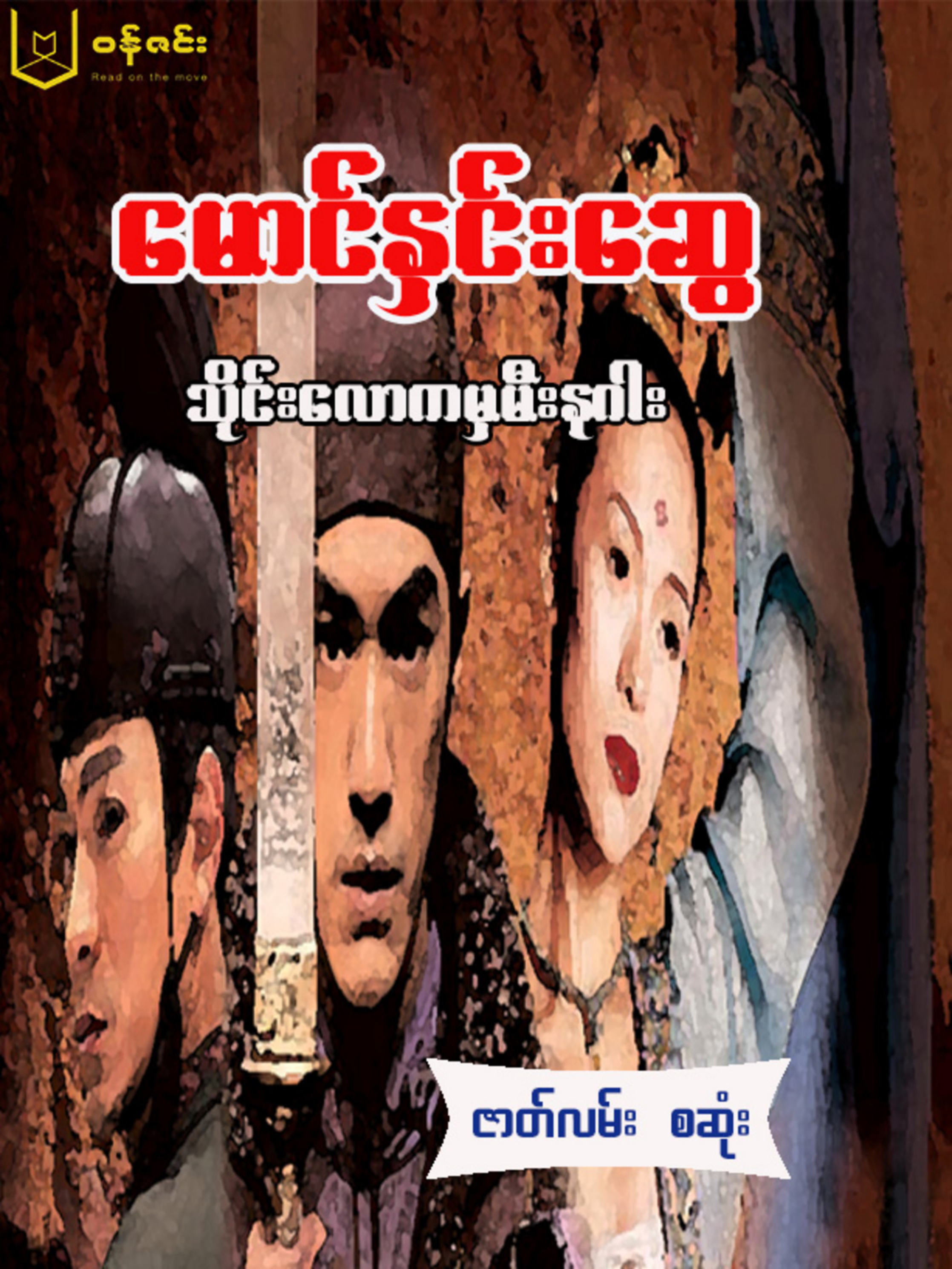

ဇာတ်လမ်း စဆုံး

အခန်း(၁)
မီးနဂါးကွန်ချာ သိုင်းဝိဇ္ဇာ

ကျောက်သားပြင်ပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်းကျနေသော ရေပေါက်တစ်ပေါက်၏အသံမှာ မကျယ်လောင်လှပါ။

သို့သော် တိတ်ဆိတ်သော ဂူကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုရေစက်ကျသံသည် လုံကျန်းယိနားထဲတွင် အုံးမောင်းခေါက်သံကဲ့သို့ ကြားနေရသည်။

"တောက်"

"တောက်"

သူ၏ခေါင်းမှာ ကိုက်ခဲရီဝေနေသောကြောင့် ဂူအမိုးပေါ်မှ ကျောက်သားပြင်ပေါ်သို့ ကျသည့်ရေစက်သံမှာ သူ၏ခေါင်းကို တူနှင့်ထုနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။

"အား"

သူသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ အသံကိုညစ်ကာ အော်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

သူ့အော်သံသည် လိုဏ်ဂူပြင်ပမှ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဂူထဲတွင် အထပ်ထပ်ကြားနေရလေသည်။

တကယ်တော့ သူ သေသွားဖို့ကောင်းပြီ။

လောကတွင် သေချင်သူများထဲ၌ လုံကျန်းယိပါလေသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရရှိထားသော အတွင်းဒဏ်ရာများက ဤ တစ်သက်တွင် ပျောက်ကင်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်းကို သူ သိလေသည်။

“ငါ ဘာလို့အသက်ရှင်နေရသေးတာလဲ၊ ငါ့ရဲ့အသက်ရှင်မှုဟာ ငါ့သားလုံထိအတွက် ဆင်းရဲခြင်းပဲ”

သူသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ ထိုသို့စဉ်းစားလိုက်မိတော့သည်။

သို့သော် ထိုသား၏သံယောဇဉ်ကြောင့်ပင် သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မသေဖြစ်ခြင်းပင်။

ဘဝ၌ သူ၏ရှုံးနိမ့်ရခြင်းမျိုးလောက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှုံးနိမ့်ဖူးမည် မထင်ပေ။

တစ်ချိန်ကတော့ သူသည် မီးနဂါးကွန်ချာ သိုင်းဝိဇ္ဇာသမားကြီးတစ် ဦးအဖြစ် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားခဲ့၏။

သူ့ဇနီး လင်းချွေးရှိစဉ်ကတော့ သူ့ဘဝသည် လှပသာယာခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူသည် အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

*

ယင်ချန်တောင်ကုန်းဒေသပေါ်သို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် တက်လာသည်။

သူသည် အိမ်တွင်နေ၍မရသောကြောင့် ထွက်လာရသော လူငယ်လေးတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူ့အိမ်မှာ ကြီးမားလှသော လူကုံထံတို့၏စံအိမ်ကြီးဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့အဖေက သူ့အမေဆုံးပြီးနောက် နောက်အိမ်ထောင်ပြု လိုက်သောအခါတွင် မိန်းမဘက်မှ သားသမီးများက သူ့ကို လက်မခံလို ကြတော့။

သူ့အဖေ လုံကောင်းချန်းသည် အသက်ငါးဆယ်အရွယ်တွင် ဇနီးဖြစ် သူယန်ချို့ သေဆုံးသွားသောကြောင့် နောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်သည့် မုယု ယုဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

မုယုယုမောင် စီမင်းနှင့် သူမ၏သား စီရှန်းတို့ ပါလာကြသည်။

စီမင်းသည် နေဘီလူးသိုင်းဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စီမင်း ကို သူသာမဟုတ် သူ့အဖေကပါ ထိတ်လန့်နေရသည်။

သူ့အဖေ၏စံအိမ်ကြီးထဲတွင် ထိုမိသားစု ရောက်လာပြီးကတည်းက သူ့အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လက်ထပ်၍ အိမ်သို့ပြောင်းလာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် စီမင်း သည် လုံကျန်းယိနေထိုင်သည့် အခန်းကျယ်ကြီးကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံလေ သည်။

“လုံကျန်းယိ၊ ထွက်စမ်း၊ မင်းကလူငယ်ပဲ၊ ဟိုမီးဖိုဘက်က အခန်း ကျဉ်းကိုပြောင်း၊ ငါ ဒီအခန်းမှာနေမယ်”

လုံကျန်းယိမှာ စိတ်ထဲတွင် ဒေါသ ထောင်းခနဲဖြစ်မိသည်။

“အဲဒီမှာ အခန်းတွေ အများကြီးပဲဗျာ၊ ဒါကျုပ်တစ်သက်လုံး နေလာ ခဲ့တဲ့အခန်း၊ ဒီအခန်းကိုတော့ ဖယ်မပေးပါရစေနဲ့”

ထိုစဉ်က လုံကျန်းယိ၏အသက်မှာ ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

သူသည် စာပေပညာကို ဝါသနာပါ၍ သိုင်းပညာလည်း ယခုမှ လေ့လာဆည်းပူးဆဲသာ ရှိသေးသည်။

တကယ်တော့ လုံကျန်းယိမှာ ကြားဖူးနာဝဖြင့် လေ့ကျင့်ထားသော နှင်းပူတောင် သိုင်းပညာလောက်သာရှိ၏။

ထိုသိုင်းပညာမှာ အခြေခံအဆင့်တွင် ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်နည်းမပါ။ ခုခံကာကွယ်ရုံသာ ပါဝင်သည်။

"အောင်မယ်၊ မင်းကအကြီးကို ပြန်ပြောရသလား၊ တို့ဟာမိသားစု ဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းထက်ငါက အကြီးပဲ၊ ဒီတော့ မင်းအခန်းပြောင်းလိုက်ဆို ရင် ပြောင်းလိုက်"

သူ့အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လာ၍ သူ့အား ထိုကဲ့သို့ မောက်မာစွာ ပြောဆို ခြင်းကိုတော့ လုံကျန်းယိကလက်မခံနိုင်ပါချေ။

"တခြားအခန်း နေချင်တဲ့နေရာနေဗျာ၊ ကျုပ်အခန်းကိုတော့ မဖယ် နိုင်ဘူး၊ ဒါအပြတ်ပဲ"

သူတို့နှစ်ဦး စကားအခြေအတင်ပြောနေစဉ် သူ့အဖေနှင့် မုယုယုဆို သော ဇနီးသစ်တို့မှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရယ်မောကာ စကားပြောဆိုနေ ကြ၏။

သူ့အဖေက သူ့အသံကိုကြား၍ ထမည်အပြုတွင် မုယုယုက သူ့ အဖေ၏လက်ကို ဖိထားလိုက်သည်။

"အစ်ကိုချန်း၊ သူတို့လူငယ်ချင်း စကားပြောနေပါစေ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုချန်းရဲ့သားက အငယ်ပဲ၊ ကျွန်မမောင်က အကြီးဖြစ်တယ်၊ ပြီး တော့ သူက လူငယ်တွေကို လိမ္မာအောင် ဆုံးမတတ်ပါတယ်"

မယုယုမှာ သူ့မောင်စီမင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချသံဖြင့် ပြောလိုက်

သည်။

သူ့အဖေမှာ ဇနီးသစ်ကလေး၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။

"မင်းက ခေါင်းမာရင်လဲ မင်းကိုငါ အခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ပြီးနေရမှာ ပေါ့ကွာ"

"အောင်မယ်၊ စော်ကားလို့"

"ကဲ.....ခေါင်းမာချင်ဦးကွာ"

စီမင်းက လုံကျန်းယိကို လက်ဖြင့်လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

လုံကျန်းယိက ခေါင်းကိုအသာကလေး ငုံ့ရှောင်လိုက်သည်။

စီမင်းမှာ အရှိန်လွန်ကာ ကိုယ်တစ်ပတ်လည်သွားသည်။

အမှန်မှာ ထိုအချိန်မျိုးတွင် လုံကျန်းယိက စီမင်း၏နံကြားကို ခြေဖျားကလေးနှင့် ထိုးလိုက်လျှင် အခန်းပြင်သို့ လွင့်ထွက်သွားနိုင်သည် ဖြစ်၏။

သို့သော် နှင်းပူတောင် သိုင်းပညာတွင် ထိုအကွက်မျိုးအထိ လုံကျန်း ယိက မတတ်ထားသေးချေ။

သူ၏ရိုက်ချက်ကို အသာကလေးခေါင်းငုံ့ကာ ရှောင်တိမ်း ပေးလိုက်၍ စီမင်းမှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

"ဩော်.....မင်းက ငါ့ကိုယှဉ်ပြိုင်ချင်တဲ့သဘောပေါ့၊ မင်းသိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

စီမင်းသည် ပြေးလာကာ လုံကျန်းယိ၏မျက်နှာကို ခြေဖဝါးဖြင့် ခုန် ကန်လိုက်သည်။

လုံကျန်းယိသည် ထိုကန်ချက်ကို ဒူးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ ထိုင်ချကာ

ကိုယ်ကိုစောင်းလှည့်၍ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်လေသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ခြေထောက်ဖြင့် ရှေ့သို့ချော်ကာ အားလွန်သွားသော စီမင်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို သူ့အောက်မှ ခြေထောက်ကိုမ၍ ပင့်ကန်လိုက်လျှင် စီမင်းအထိနာကာ ပက်လက်လန်ကျသွားနိုင်လေသည်။

သို့သော်.....

ရှောင်သာ ရှောင်တတ်၍ပြန်လည်တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို မပြုတတ်သေးသော လုံကျန်းယိမှာ ဘေးသို့ခုန်ထွက်ကာ ရပ်နေလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား လွန်လာပြီးစီမင်း၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အိမ်မှာလာပြီး ဒီလိုစော်ကားတာ မကောင်းပါဘူး”

“မင်းက သိုင်းလေး တစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက် တတ်တာနဲ့ ငါ့ကိုအန်တုလို့ရမယ် ထင်တာကိုး၊ ကဲ ဒီတစ်ခါရှောင်ကြည့်ပါဦး”

စီမင်းက နေဘီလူး၊ သိုင်းကွက် ၃၉ ကွက်ထဲမှ ဘီးလူးစကြာသိုင်းကွက်ကိုသုံးကာ ခြေထောက်ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်ကန်လိုက်သည်။

“ဝိုး”

“အိုး”

လုံကျန်းယိသည် ပထမခြေကန်ချက်ကိုတော့ လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါသည်။

သို့သော်....

လုံကျန်းယိ ရှောင်တိမ်းပုံကိုသိနေသော စီမင်း၏ နောက်ထပ်ခြေကန်ချက်ကိုမူ လုံကျန်းယိ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။

"ဘုတ်"

"အား"

စီမင်း၏ ခြေစောင်းက လုံကျန်းယိ၏ဝမ်းဗိုက်ကို တည့်တည့်ဝင်သွားသည်။

လုံကျန်းယိ ခါးကုန်းသွားလေသည်။

နောက်တစ်ပတ်ပတ်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် စီမင်းထပ်ကန်လိုက်သောအခါတွင် လုံကျန်းယိ၏မေးသို့ စီမင်း၏ခြေထောက်က တိတိကျကျပင် ကန်လိုက်မိလေတော့၏။

"ခွပ်"

"ဘုန်း"

"အား"

သည်တစ်ခါတော့ လုံကျန်းယိမှာ မေးစေ့ကို အကန်ခံလိုက်ရသည်ထက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ကျကာ နောက်စေ့နှင့် ဆောင့်မိသောကြောင့် အတော်နာကျင်သွားလေ၏။

"ဖေဖေရေ....ဒီမှာ ဖေဖေ့ယောက်ဖက ကျွန်တော့်ကိုအနိုင်ကျင့်နေပြန်ပြီ လာပါဦး"

သူ့အဖေကို လုံကျန်းယိက အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ့အဖေမှာ သားဇောဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုချန်း စီမင်းက သားငယ်ကို ဆုံးမနေခြင်းဖြစ်မှာပါ"

နောက်က လက်ကို မမီမကမ်းဆွဲရင်း ပြေးလိုက်၏။

သို့သော်....

ထိုစကားကို လုံကောင်းချန်မှာ နားထောင်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ပါ။

သူ့သားအခန်းကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။

သူ့သား လုံကျန်းယိမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကာ စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေပြီး စီမင်းက သူ့သား၏ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်နင်းထား၏။

"ဟော့ကောင် စီမင်း၊ မင်းက ငါ့သားကို အနိုင်ကျင့်နေတာကိုး"

ပြောပြောဆိုဆို လုံကောင်းချန်သည် စီမင်း၏ခေါင်းကိုဝင်ကာ နားရင်းအုပ်လိုက်လေတော့သည်။

"ဖြောင်း"

"အိုး"

စီမင်းမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ မရှောင်နိုင်ဘဲ လည်ထွက်သွားသည်။

အခန်းဝမှ တွေ့လိုက်ရသော မုယုယုမှာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ အော်လိုက်သည်။

"ဟင် အစ်ကိုချန် ရှင် ကျွန်မမောင်ကိုရိုက်တယ်ဟုတ်လား တော်ပြီ ရှင်ဒီလိုရက်စက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်အိမ်မှာ မနေဘူး၊ ရှင့်ကိုလဲ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး"

မုယုယုက ငိုသံဖြင့်ပြောရင်း သူ့မောင်ကို ပြေးဖတ်လိုက်သည်။

"ညီမ မုယု"

လုံကောင်းချန်၏အသံမှာ စူးနင့်နေလေသည်။

"မခေါ်နဲ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဒီအချိန်ကစပြီး ပြတ်ပြီ"

"အို....ဒီကိစ္စကို ညီမယု ကြိုက်သလိုဖြေရှင်းပါ၊ မနေ့ကမှလက်ထပ်တာ၊ ခုချက်ချင်းဆင်းသွားရင် ညီမနဲ့အစ်ကိုတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှာပေ့ါ"

မုယုယုကို မကွဲနိုင်သော လုံကောင်းချန်က တောင်းပန်စကားလိုလို ဘာလိုလို လေသံမျိုးဖြင့်ပြောလိုက်၏။

အိမ်ထောင်တစ်ဆက်ကျဖူးသော မုယုယုက လုံကောင်းချန်၏ စကားနှင့် စိတ်သဘောထားကို အကင်းပါးစွာ ရိပ်မိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

"အို... ကျွန်မကတော့ အကြီးနဲ့အငယ်ဖြစ်ချင် အကြီးကိုဆုံးမတာမကြိုက်ဘူး"

"အစ်ကိုက ဟိုကောင်သိပ်ခံနေရမှာစိုးလို့ပါ၊ သိပ်နာအောင် ရိုက်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး"

ရိုက်မိသည်ကိုပင် ပြန်၍တောင်းပန်နေရသော သူ့အဖေ၏အဖြစ်ကို လဲကျနေရာမှ ထရပ်လိုက်သော လုံကျန်းယိမှာ တော်တော်စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

"ဖေဖေ ဒီအိမ်မှာ အခန်းတွေအများကြီးရှိလျက်သားနဲ့ သူက ကျွန်တော်နေတဲ့အခန်းကို ဖယ်ပေးရမယ် ပြောတယ်ဖေဖေ၊ အဲဒါကို သားကလက်မခံလို့ သားဗိုက်ကိုတစ်ချက် မေးကိုတစ်ချက် သူကကန်တယ်"

လုံကောင်းချန်က ဝင်ပြောမည်အပြုတွင် မုယုယုက ရှေ့မှဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

"အေးလေ မင်းက အငယ်ပဲ၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာတောင် ဒီလို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပြောနေရသလားကွယ်။ သူက အကြီး၊ ဒီအခန်း မှာ နေပါစေလား။ မင်းက မီးဖိုဘေးက အခန်းကိုပြောင်းပေ့၊ ဒါကို မေမေ စီစဉ်တာပဲ"

"ဩော်.....ခင်ဗျားစီစဉ်တာ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားမောင် ကျတော့ နေရာကောင်းနေစေ၊ ကျုပ်ကျတော့ မီးဖိုနားက အခန်းကျဉ်း ကို ပြောင်းရမလား"

"အစ်ကိုချန်၊ အစ်ကိုချန်သားက မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်မတို့ ဆက်ပေါင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး"

လုံကောင်းချန်က ကြောက်ရွံ့သည့်အချက်ကိုပင် မုယုယုက ကိုင်တွယ်လိုက်ပြန်သည်။

"သား လုံကျန်းယိ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ သားက ဒီအခန်းထဲမှာ နေနေရတာ ရိုးနေပါပြီကွာ၊ ပြောင်းပေးလိုက်စမ်းပါ"

သူ့အဖေ၏စကားကြောင့် လုံကျန်းယိမှာ အံကိုကိုက်ကာ မျက်ရည်ဝဲ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့မိလေတော့သည်။

"သားရေ....ထမင်းစားမယ်ဟေ့"

မုယုယုက သူ၏သား ငါးနှစ်အရွယ် စီရှန်းကို ထမင်းစားခေါ်လိုက် သည်။

ထိုအချိန်တွင် နေမြင့်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် လုံကျန်းယိမှာ ဗိုက် ဆာနေပြီဖြစ်သည်။

နံနက်ကလည်း အိပ်ရာထနောက်ကျ၍ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းတွင် သူ့ဖို့ မုန့်မကျန်သောကြောင့် ဘာမှမစားရပေ။

သူ့အဖေမှာ သုံးရက်ခရီးထွက်သွား၍ လုံကျန်းယိမှာ အိမ်ထဲတွင် စိတ်ဆင်းရဲစွာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အစားမှာလည်း မဖြစ်လို့သာ စားခဲ့ရသည်။ သူသည် မုယုယုတို့ သားအမိစားနေသည့် ဇွန်းသံ၊ ခွက်သံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ ခြေသံတစ်သံကိုကြားရသည်။ မကြာမီ သူ့ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသောစီမင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

"မောင်လေး၊ မောင်လေးပါ တစ်ခါတည်းဝင်စားလိုက်၊ ပုဇွန်ထုပ်သုံး ကောင်နဲ့ ကြက်ကင်သုံးခုတည်းလုပ်ထားတာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

စီမင်းက ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝင်စားလိုက်ပြန်သည်။

လုံကျန်းယိမှာ သူတို့သုံးဦးကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ပါ။ စကား လည်း အဖက်လုပ်၍မပြောချင်ပါ။ ဆာဆာနှင့်အခန်းထဲတွင် စာအုပ် တစ်အုပ်ကိုဖတ်ကာ ငြိမ်နေသည်။

နေအတော်မြင့်မှ သူတို့သုံးယောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွား ကြ၏။

လုံကျန်းယိသည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်ကာ အိုးများကို လှန်ကြည့် လိုက်သေးသည်။

ဟင်းဆို၍ ဘာမျှမရှိတော့ပါ။ ဟင်းချိုသာ အိုးထဲတွင် နည်းနည်း ကျန်ခဲ့၏။

သူသည် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ ဝက်သားခြောက်များကိုယူကာ လှီး၍ ဒယ်အိုးထဲသို့ဆီထည့်ကာ ကြော်စားဖို့ပြင်လိုက်လေသည်။

“ရှဲ”

ဆီထည့်သံ၊ ဝက်သားခြောက်ထည့်သံတို့ကြောင့် မုယုယုသည် မီးဖိုပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

“ဟင်....မနက်ဖြန်အတွက် ထားတဲ့ဝက်သားခြောက်တွေကို ယူလုပ်နေပါလား”

“ယူမလုပ်ရင် ကျွန်တော်ဘာနဲ့စားမလဲဒေါ်ဒေါ်”

လုံကျန်းယိမှာ စကားမပြောချင်သော်လည်း မတတ်သာ၍ ပြန်ပြောရတော့၏။

“မေးပေ့ါ၊ ဒီမှာမင်းအတွက် ကြက်ဥတစ်လုံး ကြော်ထားတယ်၊ အဲဒါနဲ့စား”

ကြောင်အိမ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ ဝှက်ထားသောဒယ်အိုးထဲမှ ကြက်ဥကြော်ကို ချပေးလိုက်သည်။

ကြက်ဥကြော်လေးမှာ သေးသေးနှင့် ပြားချပ်ချပ်လေးဖြစ်နေ၏။

“လာ...ဒါနဲ့စား”

ကြက်ဥကြော်ကို ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြီးနောက် ဆီအိုးထဲထည့်မည့် ဝက်သားခြောက်များကိုယူကာ သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း....ကျွန်တော် ဒီကြက်ဥကြော်နဲ့ မစားတတ်ဘူး၊ ပေးပါ ဝက်သားခြောက်ကို၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြော်စားပ့ါမယ်၊”

လုံကျန်းယိသည် မုယုယုထံမှ ဝက်သားခြောက်များကိုလုယူကာ မီးဖိုပေါ်မှ ဆီအိုးထဲသို့ထည့်ကာ ကြော်လိုက်လေတော့သည်။

“မင်းက တော်တော်လူပါးဝပါလား၊ ကျွေးတာနဲ့ကို မစားချင်ဘူး”

"ဘာလို့စားရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ကျတော့ ပုစွန်ထုပ်နဲ့ ကြက်ကြော်စားပြီး ကျုပ်ကိုတော့ ကြက်ဥကြော်တစ်လုံးနဲ့ ကျွေးလို့စားမလား၊ ကျုပ်ကို ကျုပ်အမေရော ကျုပ်အဖေပါ ဒီလို တစ်ခါမှမကျွေးဖူးဘူး"

"ဟင်း.....အစ်ကိုချန်လာမှ နင့်ကိုတိုင်ပြောမယ်"

"ပြော၊ ကြိုက်သလောက်ပြော"

ထမင်းထည့်ထားသောပန်းကန်ထဲသို့ ဒယ်အိုးထဲမှဝက်သားချောင်းများ မှောက်ချရင်း ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

မုယုယုက ခြေဆောင့်ကာ အပြင်သို့ထွက်သွားလေတော့သည်။

"မမ ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အခန့်သားထိုင်နေသောစီမင်းက သူ့အစ်မကို မေးလိုက်သည်။

"ဟိုအကောင်ပေါ့၊ ငါ့ကိုမိုက်ရိုင်းပြီး စော်ကားနေတယ်လေ..."

"ဘာ....ကျွန်တော် ဟိုတစ်ခါလုပ်ထားတာ၊ မမှတ်သေးဘူး စော်ကားပြန်ပြီလား"

"ငါတော့ ဒီကောင့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် တော်တော်ဖြစ်ရတယ်၊ မင်း ဆုံးမလိုက်စမ်းပါဦး"

"စိတ်ချ၊ သူထွက်လာပါစေ"

ဝက်သားခြောက်နှင့် ထမင်းအား အားရပါးရစားနေသော လုံကျန်းယိကတော့ ဧည့်ခန်းထဲက အခြေအနေကို လုံးဝမသိပါချေ။

သူသည် ထမင်းစားပြီးနောက် မီးဖိုဘေးရှိ သူ့အခန်းသို့ဝင်ကာ

ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲ၍ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေလိုက်လေသည်။

ခဏကြာသောအခါ အခန်းဝတွင် စီမင်း၏မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

"ဟော့ကောင် လာပါဦး"

လုံကျန်းယိက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် စာအုပ်ကိုဖတ်နေသည်။

"ဟော့ကောင်၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

လုံကျန်းယိက အရေးမလုပ်ပေ၊ စီမင်းသည် ဒေါသထွက်လာ၏။

"လုံကျန်းယိ မင်းကို ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

"ကျုပ်နာမည်က ဟော့ကောင်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်နာမည်ကိုခေါ်ရင် ကျုပ်ထူးမှာပေါ့"

လုံကျန်းယိက ခုတင်ပေါ်တွင်ထထိုင်ရင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

"လာပါဦး၊ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့"

လုံကျန်းယိသည် သူ့အား အနိုင်ကျင့်မည်ကိုသိသော်လည်း အမှုမထားသော မျက်နှာထားဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

"ဘာစာရင်းရှင်းစရာရှိလို့လဲ၊ ခင်ဗျားတို့က မတရားလုပ်တာ မဟုတ်လား"

လုံကျန်းယိက ထွက်ထွက်ချင်း ပြောလိုက်သောကြောင့် စီမင်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

"ငါ့အစ်မက တစ်အိမ်လုံးကို စီစဉ်ချက်ပြုတ်ပေးနေတာ၊ မင်းက သူ ကျွေးတာမစားဘဲ ဘာလို့လူပါးဝရတာလဲ"

စီမင်းက ခါးထောက်ကာမေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားအစ်မက ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ ပုစွန်ထုပ်နဲ့ ကြက်ကြော်ကျွေးပြီး ကျွန်တော့်ကျတော့ ကြက်ဥတစ်လုံးကြော်ကျွေးတာ တရားသလားဗျ၊ ခင်ဗျားအစ်မက ဘာစီစဉ်စီစဉ် ကျုပ်အဖေရဲ့ငွေနဲ့ပဲ၊ ကျုပ်စားချင်တာကို စားမှာပေါ့"

စီမင်းမှာ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ အပြောခံရသောကြောင့် မခံချင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် လုံကျန်းယိကို သူသည် ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်သည်။

လုံကျန်းယိက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ စီမင်းက မကျေနပ်၍ နံရံမှကျာပွတ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေသည်။

"မင်းကို ဒီတစ်ခါတော့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမရမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျာပွတ်ကို ဖြောင်းခနဲဆန့်ကာ ရွှမ်းခနဲရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လုံကျန်းယိက ခုန်ရှောင်ပေးလိုက်၍ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်ကလွဲကာ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသော စီရွှန်းကို ထိသွားလေသည်။

"အမယ်လေးဗျ"

စီရွှန်းက ကျောကော့ကာ အော်လိုက်လေသည်။

"ဟဲ့…စီမင်း ငါ့သားကို ရိုက်မိပြီ"

"ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျားမောင်ကရိုက်တာပဲ"

လုံကျန်းယိက ညှော့ခန်းထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ကျာပွတ်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ စီမင်းက ပြေးလာသည်။

လုံကျန်းယိက အိမ်တံခါးကို ဆောင့်တွန်း၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍…

စီမင်းမှာ နဖူးနှင့် တံခါးဆောင့်မိကာ ဖင်ထိုင်လျက်သား ကျသွားလေတော့သည်။

လုံကျန်းယိသည် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

စီမင်းသည် နဖူးတွင် သွေးများယိုစီး၍ ကျာပွတ်ကို ကိုင်ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“လုံကျန်းယိ မင်းသတ္တိရှိရင် ပြန်လာခဲ့၊ မင်း အိမ်ထဲကိုဝင်လာတဲ့အချိန်က သေမယ့်အချိန်ပဲ”

လမ်းပေါ်တွင် လုံကျန်းယိ၏အသိမိတ်ဆွေများက ရောက်ရှိလာကြ၍ စီမင်းမှာ လမ်းပေါ်သို့ မထွက်ရဲဘဲ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ပြန်လာတဲ့အချိန်ကတော့ ခင်ဗျားကိုသတ်နိုင်တဲ့အချိန်ပဲ”

လုံကျန်းယိက နောက်ဆုံးစကားကိုပြောကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

သူ့သူငယ်ချင်း ထုံရှန်းက နောက်မှ ပြေးလိုက်လာလေသည်။

“လုံကျွန်းယိ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မုယုယုရဲ့ မောင်နဲ့ သားလေး၊ ငါ့ကိုဝိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်လို့ ငါတက်နိုင်သလောက်ခုခံပြီး အိမ်ကထွက်လာတာ”

“စီမင်း မဟုတ်လား”

ထုံရှန်းက စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ထုံရှန်း”

“ဒီကောင်က နေဘီလူးသိုင်းဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်ပဲ သူက ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို မတန်မရာ လိုချင်နေတယ်၊ ဒီတော့ မင်းအဖေရဲ့ စည်းစိမ်ကို သူသုံးပြီး အဲဒီရာထူးကို ရယူလိမ့်မယ်၊ လုံကျွန်းယိ မင်း ထွက်မသွားပါနဲ့”

လုံကျွန်းယိ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ငါ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ထုံရှန်း”

*